

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟ

ΕΙΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

15 και 16 Ιουνίου 2006

Βρυξέλλες

ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ, κ. JOSEP BORRELL FONTELLES
ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΠΡΟΕΔΡΙΑΣ

02/S-2006

Γενική Διεύθυνση Προεδρίας

(Intranet) <http://www.europarl.ep.ec/bulletins> (Special Edition 2006)
(Internet) <http://www.europarl.eu.int/bulletins> (Special Edition 2006)

\\EPADES\PUBLIC\SOMMET\2006

ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΥ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟΥ
JOSEP BORRELL FONTELLES

Ευρωπαϊκό Συμβούλιο, 15-16 Ιουνίου 2006, Βρυξέλλες

Κυρίες και κύριοι Αρχηγοί Κρατών και Κυβερνήσεων:

Απευθύνομαι και πάλι στο Συμβούλιο εξ ονόματος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου.

Και θα ήθελα να σας εκφράσω την ανησυχία μου για την κατάσταση στην οποία βρίσκεται σήμερα η Ευρωπαϊκή Ένωση.

Όσον αφορά την καθημερινότητα, η Ένωση λειτουργεί κανονικά. *Business as usual for usual business*. Ωστόσο, τα προβλήματα της διάστασης, της νομιμοποίησης και της αποτελεσματικότητας, που αντιμετωπίζει η ΕΕ, είναι σήμερα πιο έντονα από ό,τι ήταν μετά τη Νίκαια, και η μεταξύ τους αλληλεπίδραση αρχίζει να δημιουργεί έναν φαύλο κύκλο που τα ανατροφοδοτεί.

Η αναγνώριση των προβλημάτων αυτών δεν σημαίνει, βέβαια, ότι υποκύπτουμε στην ευρωπαϊσιοδοξία. Δεν σημαίνει ότι μας αρέσουν οι καταστάσεις κρίσης, κύριε Barroso.

Η "περίοδος προβληματισμού", που ξεκίνησε πριν έναν χρόνο, τελειώνει χωρίς να έχει επιτευχθεί συναίνεση όσον αφορά το μέλλον της Συνθήκης για το Σύνταγμα, αλλά ούτε και κάποιο εναλλακτικό σχέδιο δράσης.

Οι κυρώσεις συνέχισαν αλλά, συνυπολογίζοντας τη Φινλανδία, δεν φθάνουν τις 20. Και πρέπει να αναγνωρίσουμε ότι ορισμένα, ίσως περισσότερα των τριών, από τα κράτη μέλη που δεν έχουν προχωρήσει ακόμη στην κύρωση της Συνθήκης, δεν φαίνονται ιδιαίτερα αποφασισμένα να το πράξουν. Επιπλέον, γνωρίζουμε ότι ούτε η Γαλλία, ούτε η Ολλανδία πρόκειται να ξαναψηφίσουν το ίδιο κείμενο, είτε πριν, είτε μετά από τις προσεχείς εκλογικές διαδικασίες τους.

Η διαδικασία κύρωσης είναι δύσκολο να συνεχισθεί, αλλά εξίσου προβληματική είναι η αναθεώρηση, δηλαδή η αναδιαπραγμάτευση. Υπό τις συνθήκες αυτές, φαίνεται ότι εκείνο που επείγει είναι να περιμένουμε.

Κατά συνέπεια, θα αποφασίσετε ίσως να παρατείνετε την περίοδο προβληματισμού. Έχοντας υπόψη τα παραπάνω, αυτή η κίνηση είναι αναγκαία.

Δεν αρκεί όμως αυτή η πίστωση χρόνου. Ο προβληματισμός πρέπει να συνοδευθεί και από δράση.

Είναι αναγκαίο να περιμένουμε, αλλά είναι εξίσου αναγκαίο να αντιδράσουμε.

Το ΕΚ αναγνωρίζει ότι πρέπει να περιμένουμε, αλλά και ότι, ταυτόχρονα, είναι επείγον να δράσουμε.

Να περιμένουμε, ναι, αλλά όχι επ' αόριστον.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ

Στο χθεσινό ψήφισμά του, το ΕΚ ζήτησε να υπάρξει μια σαφής πρόταση σχετικά με το μέλλον της Συνθήκης για το Σύνταγμα περί τα τέλη του 2007, και να έχει βρεθεί μια λύση πριν από τις επόμενες ευρωεκλογές του 2009.

Πρέπει να δράσουμε, και μάλιστα προς πολλές κατευθύνσεις ταυτόχρονα.

Πρώτο: να συνεχισθεί η διαδικασία κύρωσης. Δεύτερο: να διατηρηθεί το προτεινόμενο θεσμικό σύστημα. Και τρίτο: να αναπτυχθούν πιο φιλόδοξες πολιτικές με τα μέσα που έχουμε στη διάθεσή μας, ενόσω δεν διαθέτουμε άλλα καλύτερα.

Αυτό το τελευταίο εξαρτάται, κυρίως, από την πολιτική βούλησή σας.

Τί έχουμε κάνει, ύστερα από έναν χρόνο;

Κυρίες και κύριοι, μέλη του Συμβουλίου,

Όλοι μας συμμετείχαμε σε μια διαδικασία εντατικού και πλούσιου διαλόγου, σε όλη την έκταση της Ευρώπης, με τους πολίτες και μεταξύ θεσμικών οργάνων, υπό την αιγίδα της Επιτροπής, του ΕΚ, των εθνικών κυβερνήσεων και κοινοβουλίων και της κοινωνίας των πολιτών.

Λάβαμε από τους πολίτες πολλά μηνύματα, ορισμένες φορές αντιφατικά. Οι πρωτεύουσες διαβίβασαν, κατά τρόπο ασυντόνιστο, πολλές προτάσεις που δεν πέτυχαν ιδιαίτερη συναίνεση.

Εκφράστηκαν ανησυχίες, που είχαν ήδη εκδηλωθεί με τα δημοψηφίσματα της Γαλλίας και της Ολλανδίας.

Η παγκοσμιοποίηση προκαλεί φόβο. Σήμερα, δικαίως ή αδικώς, το 47% των Ευρωπαίων τη θεωρεί μια απειλή. Μέσα σε τρία χρόνια, το ποσοστό εκείνων που τη θεωρούν μια ευκαιρία, πέρασε από το 56% στο 37%.

Οι διαδοχικές διευρύνσεις προκαλούν επίσης ανησυχία. Ο διεθνής ανταγωνισμός είναι σκληρός. Τα συστήματα κοινωνικής προστασίας απειλούνται. Η μετανάστευση και η γήρανση του πληθυσμού μας θέτουν μπροστά σε τεράστιες προκλήσεις. Η ενέργεια γίνεται ακριβότερη και ο ενεργειακός εφοδιασμός πιο αβέβαιος. Οι εθνικές ή άλλες ταυτότητες νιώθουν να απειλούνται. Πολύ κοντά μας, υπάρχουν περιοχές με επικίνδυνη αστάθεια. Η τρομοκρατική απειλή είναι σήμερα μεγαλύτερη από ό,τι όταν υπογράφηκε η Συνθήκη της Νίκαιας.

Ήταν λίγες οι κριτικές που ακούστηκαν, σε σχέση με τη θεσμική διάσταση της Συνθήκης για τη θέσπιση Συντάγματος, που περιέχεται κυρίως στο πρώτο μέρος του κειμένου της.

Αυτό που προκαλεί την απογοήτευση των Ευρωπαίων είναι ότι η Ευρώπη φαίνεται υπερβολικά παρούσα εκεί όπου η παρουσία της δεν κρίνεται χρήσιμη, ή υπερβολικά απύουσα εκεί όπου η δράση της θα ήταν περισσότερο αναγκαία.

Δεν γίνονται αρκούντως αισθητά στους Ευρωπαίους τα πλεονεκτήματα της ένωσής τους. Η Η Ευρώπη είναι λιγότερο ορατή για τα πλεονεκτήματά της, παρά για τα προβλήματα που θέτει, ή τις λύσεις που δεν προσφέρει. Συνεχίζει να είναι αναγκαία μια τεράστια παιδαγωγική προσπάθεια.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ

Στην πραγματικότητα όμως, νομίζω ότι, αν κάναμε μια σύνοψη των συζητήσεών μας με τους πολίτες, θα ξαναγράφαμε τη Δήλωση του Λάκεν.

Σχεδόν όλα όσα είπαμε και ακούσαμε στη διάρκεια αυτού του έτους προβληματισμού, είχαν ήδη γραφεί στη "Δήλωση του Λάκεν", τον Δεκέμβριο του 2001, με την οποία ξεκίνησαν οι διαδικασίες για τη Συνθήκη για τη θέσπιση Συντάγματος.

Σας παραθέτω ορισμένα αποσπάσματά της, που το αποδεικνύουν:

"Η Ευρώπη πρέπει να αναλάβει την ευθύνη της στη διακυβέρνηση της παγκοσμιοποίησης".

Παρακάτω αναφέρεται ότι "ο πολίτης ζητά περισσότερα αποτελέσματα και καλύτερες απαντήσεις σε συγκεκριμένα ζητήματα"... "έναν σημαντικότερο ρόλο της Ένωσης σε θέματα δικαιοσύνης και ασφάλειας, στον αγώνα κατά του διασυνοριακού εγκλήματος, στον έλεγχο των μεταναστευτικών ρευμάτων".

"Ζητεί επίσης αποτελέσματα στο πεδίο της απασχόλησης και στον αγώνα κατά της φτώχειας και του κοινωνικού αποκλεισμού, καθώς και στον τομέα της οικονομικής και κοινωνικής συνοχής".

Το πρόβλημα δεν βρίσκεται στα αιτήματα, αλλά στις απαντήσεις. Δεν βρίσκεται στη διάγνωση, αλλά στη θεραπεία.

Κυρίες και κύριοι,

Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο πιστεύει ότι η Συνθήκη της Νίκαιας δεν αποτελεί το κατάλληλο μέσο για να δώσει η ΕΕ απάντηση στις ανησυχίες και τα αιτήματα των πολιτών της. Και έχει την πεποίθηση ότι το ισχύον θεσμικό της πλαίσιο δεν κάνει δυνατή τη συνέχιση της διαδικασίας διεύρυνσης.

Δεν μπορούμε να συνεχίσουμε να προσθέτουμε ορόφους σε ένα κτίριο, χωρίς να ενδιαφερόμαστε για τη σταθερότητα των θεμελίων του. Η αναγνώριση της αλήθειας αυτής δεν σημαίνει ότι είμαστε αντίθετοι στη διεύρυνση, αλλά ότι πρέπει να διερευνήσουμε τις συνθήκες που θα την κάνουν δυνατή.

Οι διευρύνσεις και η ικανότητα αφομοίωσης

Πραγματικά, ένα από τα θέματα που με μεγαλύτερη συχνότητα αποτέλεσαν αντικείμενο διαλόγου στη διάρκεια του έτους αυτού, ήταν η διεύρυνση. Και αυτό συνδέεται με την "ικανότητα αφομοίωσης", που βρίσκεται επίσης στην ημερήσια διάταξή σας.

Η διεύρυνση, οι διευρύνσεις, με όλες τις δυσκολίες τους, υπήρξαν το μεγαλύτερο στρατηγικό επίτευγμα της ευρωπαϊκής οικοδόμησης. Ως Ισπανός, το γνωρίζω εξ ιδίας πείρας.

Οι διευρύνσεις ενισχύουν την πολιτική σταθερότητα και την οικονομική ευημερία της ευρωπαϊκής ηπείρου. Βελτιώνουν την ικανότητα αντίδρασής μας στην παγκοσμιοποίηση και κάνουν πραγματικότητα το όνειρο μιας Ευρώπης ενωμένης με ειρηνικά μέσα.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ

Η υπέρβαση της κληρονομιάς του Χίτλερ, του Στάλιν και των δικτατοριών της Νότιας Ευρώπης, αποτελούσε απαράβατη ηθική υποχρέωση.

Πρέπει όμως, ταυτόχρονα, να αναγνωρίσουμε ότι οι διευρύνσεις, τόσο η τελευταία όσο και οι προσεχείς, ενέτειναν την ετερογένειά μας.

Το σύνθημα του Συντάγματος ήταν "Ενωμένοι στη διαφορετικότητα". Δικαιούμαστε όμως να αναρωτηθούμε πόση διαφορετικότητα είναι συμβατή με μια αποτελεσματική Ένωση.

Η Ευρώπη είναι σήμερα ένας κόσμος σε μικρογραφία. Με διαφορές στο εισόδημα, μεταξύ περιοχών, που κυμαίνονται από το 1 μέχρι το 20. Με διαφορετικές Ιστορίες, που έχουν ως αποτέλεσμα διαφορετικές απόψεις για τον κόσμο, αλλά και για την ίδια την Ευρώπη.

Κατά συνέπεια, οι ομόφωνες αποφάσεις είναι κάθε φορά πιο δύσκολες. Και, όποτε γίνονται δυνατές, είναι συμφωνίες στην ελάχιστη κοινή βάση, που προσφέρουν μεγαλύτερη απογοήτευση παρά λύσεις.

Όταν οι κανόνες για τη λήψη αποφάσεων δεν είναι προσαρμοσμένοι στον αριθμό των μερών, είναι πρόξενoi αναποτελεσματικότητας, και η αναποτελεσματικότητα οδηγεί στην απώλεια της νομιμοποίησης. Η Ένωση μπορεί να απωλέσει τη νομιμοποίησή της, στη βάση των αποτελεσμάτων της. Και οι πολίτες ενδέχεται τελικά να της αρνηθούν το δικαίωμα δράσης, ακόμη και εκεί όπου η προστιθέμενη αξία της είναι μεγαλύτερη.

Κάθε σύστημα έχει μία περιορισμένη ικανότητα μεγέθυνσης, που εξαρτάται από την ικανότητά του να εξελίσσεται, ώστε η αύξηση του μεγέθους του να μη συνεπάγεται τη μείωση της αποτελεσματικότητάς του.

Για τον λόγο αυτόν, το ΕΚ έχει δηλώσει πως με τη Συνθήκη της Νίκαιας δεν είναι δυνατό να συνεχισθεί η διεύρυνση της ΕΕ μετά τη Βουλγαρία και το Ρουμανία.

Και αυτός είναι ένας ακόμη λόγος για να βγούμε από το συνταγματικό αδιέξοδο, ώστε να μπορέσουμε να κάνουμε πραγματικότητα την ευρωπαϊκή προοπτική που έχουμε προσφέρει στα Βαλκάνια.

Το θεσμικό σύστημά μας πρέπει να μεταρρυθμισθεί, ώστε να αποφύγουμε τον κίνδυνο να υπάρχουν όλο και περισσότεροι Ευρωπαίοι, αλλά όλο και λιγότερη Ευρώπη.

Και για να μην περιορίσει η γεωγραφική διεύρυνση τις πολιτικές φιλοδοξίες της.

Διεύρυνση και ολοκλήρωση δεν είναι εναλλακτικές διαδικασίες, ανάμεσα στις οποίες πρέπει να επιλέξουμε. Είναι συμπληρωματικές, αλλά πρέπει να βρίσκονται σε ισορροπία. Η Ευρώπη θα είναι το (θετικό ή αρνητικό) αποτέλεσμα της διαφοράς ταχύτητας μεταξύ των δύο διαδικασιών.

Πρέπει να συνειδητοποιήσουμε ότι οι πολίτες διακρίνουν την ανισορροπία μεταξύ μιας διάστασης που διαρκώς μεγαλώνει, ολοένα ασαφέστερων στόχων και όλο και λιγότερο κατάλληλων μέσων.

Τι πρέπει να γίνει;

Να συνεχισθεί η διαδικασία κύρωσης

Κατ' αρχήν, είναι αναγκαίο να συνεχισθεί η διαδικασία κύρωσης.

Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και τα μεγάλα ευρωπαϊκά πολιτικά κόμματα ζητούν από το Συμβούλιο να προωθήσει τη διαδικασία κύρωσης στις χώρες που δεν το έχουν πράξει ακόμη.

Η διαδικασία αυτή θα πρέπει κάποτε να ολοκληρωθεί, να μετρηθεί ο αριθμός των κυρώσεων και να γίνουν οι ανάλογες ενέργειες.

Η ομοφωνία είναι αναγκαία, δεν είναι όμως το ίδιο αν είναι δύο, τρεις ή περισσότερες ή λιγότερες από πέντε οι χώρες που δεν θα έχουν προβεί στην κύρωση της Συνθήκης.

Να διατηρηθεί η συνολική δέσμευση και το θεσμικό σύστημα της Συνταγματικής Συνθήκης

Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο επιβεβαιώνει εκ νέου την αντίθεσή του όσον αφορά την αποσπασματική εφαρμογή του συνολικού συμβιβασμού επί του θέματος και εκτιμά ότι πρέπει να τηρηθεί το θεσμικό σύστημα που προτείνεται.

Το ΕΚ εκφράζει την ικανοποίησή του διότι η άποψή του συμπίπτει με αυτήν της Επιτροπής ότι η Συνθήκη της Νίκαιας δεν επαρκεί. Πολλοί εξ υμών το έχουν πει. Και οι ηγέτες των μεγαλύτερων ευρωπαϊκών πολιτικών κομμάτων το επιβεβαίωσαν.

Η συνταγματική Συνθήκη δεν είναι ένα εστετίστικο καπρίτσιο αυτών που επιθυμούν μία συνολική εικόνα της πολιτικής Ευρώπης που περιέχεται σε ένα γενικόλογό κείμενο.

Προκύπτει από την πεποίθηση ότι η Συνθήκη της Νίκαιας "δεν παρέχει βιώσιμη βάση ώστε να συνεχισθεί η διαδικασία της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης". Η μεταρρύθμισή της είναι ένα από τα μεγάλα βήματα που κάνει η συνταγματική Συνθήκη. Θα είναι πολύ δύσκολο να οικοδομηθεί μία ομόφωνη συμφωνία πάνω σε ένα διαφορετικό σύστημα. Για τον λόγο αυτό, οποιαδήποτε αναθεώρηση και αν απαιτείται, είναι απαραίτητο να διαφυλαχθεί το τμήμα αυτό της συνθήκης.

Η Ευρώπη των προγραμμάτων και ένα πρόγραμμα για την Ευρώπη

Εν τω μεταξύ πρέπει να εργαστούμε περισσότερο και καλύτερα με τα όργανα που μας παρέχουν οι ισχύουσες συνθήκες.

Είναι αναμφίβολα απαραίτητο να προβάλουμε περισσότερο τις θετικές επιπτώσεις των ευρωπαϊκών πολιτικών. Οι πολίτες αξιολογούν τους θεσμούς από τα αποτελέσματά τους. Όπως όμως ανεγνώρισε και ο Πρόεδρος Μπαρόσο, στο Στρασβούργο, η Ευρώπη των προγραμμάτων δεν αποτελεί εναλλακτική λύση ενός προγράμματος για την ίδια την Ευρώπη.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ

Είναι δυνατόν να κάνουμε περισσότερα και καλύτερα με τα μέσα που ήδη διαθέτουμε; Χωρίς αμφιβολία. Ο ανεπαρκής συντονισμός των οικονομικών πολιτικών στην Ευρώπη, η υποτονική δράση της στον κόσμο ή στο επίπεδο της δικαστικής και αστυνομικής συνεργασίας δεν αποτελούν τεχνικό ή θεσμικό πρόβλημα, αλλά μαρτυρούν έλλειψη πολιτικής βούλησης. Και αυτό δεν θα το ρυθμίσει κανένα κείμενο, ακόμη και αν το ονομάζουμε Σύνταγμα.

Η έλλειψη αυτή της πολιτικής βούλησης επηρεάζει ειδικότερα και το πρόβλημα της μετανάστευσης, το οποίο περιλαμβάνεται επίσης στην ατζέντα των συζητήσεών σας.

Επιτρέψτε μου ορισμένες παρατηρήσεις επί του θέματος, δεδομένης της σοβαρότητας και της επικαιρότητάς του και της ιδιαίτερης σημασίας που αποδίδει σε αυτό το Κοινοβούλιο.

Μετανάστευση: επτά χρόνια μετά το Τάμπερε

Η μετανάστευση είναι μία μεγάλη κοινωνιολογική πρόκληση του καιρού μας. Εάν επιθυμούμε να επηρεάσουμε το φαινόμενο της παγκοσμιοποίησης, κυρίως στην Αφρική, έχουμε μία επείγουσα προτεραιότητα για τον προγραμματισμό της δράσης μας.

Όμως, επτά χρόνια μετά το Τάμπερε, έχουμε σημειώσει πραγματική πρόοδο σε μία μόνον από τις τέσσερις πτυχές μιας κοινής μεταναστευτικής πολιτικής: την καταπολέμηση της παράνομης μετανάστευσης.

Όσον αφορά τις άλλες πτυχές: (νόμιμη μετανάστευση, συνεργασία με τρίτες χώρες και κοινωνική ένταξη των μεταναστών), σημειώσαμε μικρή ή μηδενική πρόοδο. Ο κανόνας της ομοφωνίας εμποδίζει την λήψη αποφάσεων.

Η πολιτική βούληση απαιτεί και τα μέσα για να την θέσουμε σε εφαρμογή. Τούτο συνεπάγεται η ψηφοφορία με ειδική πλειοψηφία στο Συμβούλιο και η συναπόφαση με το Κοινοβούλιο μέσω της δυνατότητας που προβλέπεται από το άρθρο 67 της Συνθήκης ΕΚ.

Η μεταναστευτική πολιτική δεν μπορεί να αντιμετωπισθεί ξεχωριστά από μία αναπτυξιακή πολιτική. Η δράση μας πρέπει να βασίζεται σε μία εταιρική σχέση με τις χώρες προέλευσης, κυρίως με αυτές της Αφρικής νοτίως της Σαχάρας. Πρέπει να τους προσφέρουμε περισσότερα σε ποσοτικό και ποιοτικό επίπεδο και να απαιτήσουμε συνυπευθυνότητα, όπως προβλεπόταν ήδη από τη Συνθήκη της Κοτονού, επιθυμούμε να εμποδίσουμε την λαθρομετανάστευση με μέσα άλλα από την καταστολή.

Θα επιθυμούσα τώρα να αναφερθώ σε δύο συγκεκριμένα προβλήματα του τομέα της ασφάλειας και της δικαιοσύνης για τα οποία δεν "επείγει να αναμείνουμε" αλλά αντιθέτως να ενεργήσουμε.

Η αστυνομική και δικαστική συνεργασία επί ποινικών θεμάτων

Και πάλι εκείνο που εμποδίζει τη δράση μας είναι η διακυβερνητική μέθοδος και αυτό το αναγνωρίζουν οι πάντες. Η Συνταγματική Συνθήκη προέβλεπε την "κοινοτικοποίηση" του τρίτου αυτού πυλώνα.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ

Στις ισχύουσες όμως Συνθήκες έχουμε στη διάθεσή μας ένα "παραθυράκι" (άρθρο 42 της Συνθήκης ΕΕ) που θα μας επέτρεπε να περάσουμε στην κοινοτική μέθοδο. Τούτο σημαίνει ταυτόχρονα μεγαλύτερη ταχύτητα και αποτελεσματικότητα καθώς και περισσότερο δημοκρατικό έλεγχο. Το Κοινοβούλιο το έχει προτείνει από μακρού χρόνου.

Χαίρω διότι πολλά κράτη μέλη και η Επιτροπή υποστηρίζουν την άποψη αυτή. Σας καλώ να την υποστηρίξετε και σεις δεδομένου ότι δεν πρόκειται περί μερικής προώθησης της Συνταγματικής Συνθήκης αλλά για την χρησιμοποίηση μιας διαδικασίας που ήδη έχουμε στη διάθεσή μας.

Η κατάσταση ονομάτων επιβατών (*Passenger Name Records*)

Η νέα κατάσταση που δημιουργήθηκε με την απόφαση του Δικαστηρίου που ακύρωσε, κατόπιν αιτήσεως του Κοινοβουλίου, μία απόφαση του Συμβουλίου και της Επιτροπής σχετικά με την παράδοση στις αμερικανικές αρχές των προσωπικών δεδομένων των επιβατών αεροσκαφών, απαιτεί μία έντιμη συνεργασία μεταξύ των θεσμικών μας οργάνων.

Όπως είδαμε, όταν η έντιμη αυτή συνεργασία δεν υπάρχει, τα Δικαστήρια ακυρώνουν τις αποφάσεις μας και τις συνέπειες τις πληρώνουν οι πολίτες ή το γόητρο της Ένωσής μας.

Η κατάσταση αυτή θα μπορούσε να είχε αποφευχθεί εάν είχε χρησιμοποιηθεί το "παραθυράκι" μεταξύ του τρίτου και του πρώτου πυλώνα, στο οποίο μόλις αναφέρθηκα.

Τώρα το Συμβούλιο και η Επιτροπή πρέπει να λάβουν τις αποφάσεις που η επείγουσα αυτή κατάσταση επιβάλλει. Πρέπει όμως, Κοινοβούλιο, Συμβούλιο και Επιτροπή, να εργαστούμε από κοινού για την επόμενη φάση, αυτήν μιας οριστικής συμφωνίας με τα κράτη μέλη, μετά τον Νοέμβριο 2007. Ας μην αποφύγουμε να κάνουμε μία συζήτηση που έχει επιπτώσεις στα θεμελιώδη δικαιώματα των πολιτών και ας μην περιορίσουμε τον ρόλο των Κοινοβουλίων σε ένα τόσο λεπτό θέμα.

Η έντιμη αυτή συνεργασία στην οποία αναφέρθηκα, κατέστησε δυνατή, κατά την βρετανική προεδρία και χάρη στην συναπόφαση, τη σύναψη μιας δύσκολης συμφωνίας σε χρόνο ρεκόρ σχετικά με την καταγραφή των στοιχείων των επικοινωνιών.

Το Συμβούλιο είχε δεσμευθεί τότε να εγκρίνει σύντομα την απόφαση πλαίσιο για την προστασία των στοιχείων, χωρίς όμως η δέσμευση αυτή να εκπληρωθεί.

Ελπίζω ότι το Συμβούλιο θα εγκρίνει εκ παραλλήλου και αυτήν την απόφαση πλαίσιο μαζί με την απόφαση για την κατάσταση ονομάτων επιβατών.

(*** Ελπίζω ακόμη η Υπηρεσία Θεμελιωδών Δικαιωμάτων, η σύσταση της οποίας είχε ζητηθεί από σας το 2003, να υλοποιηθεί σύντομα. Το Κοινοβούλιο εκφράζει τη λύπη του διότι ορισμένα κράτη μέλη δεν συμφωνούν η Υπηρεσία αυτή να είναι αρμόδια επί των θεμάτων του τρίτου πυλώνα.)

Λυπούμαι επίσης που το θέμα της Υπηρεσίας Θεμελιωδών Δικαιωμάτων απεσύρθη από την σημερινή ημερήσια διάταξη.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ

Και, τέλος, μερικές μεθοδολογικές παρατηρήσεις σχετικά με την διακοινοβουλευτική δυναμική και την συμβολική επιστροφή στις ιστορικές πηγές ορισμένων ημερομηνιών.

Η κοινοβουλευτική δυναμική

Η συνεργασία μεταξύ του ΕΚ και των εθνικών κοινοβουλίων έχει αναπτυχθεί σε σημαντικό βαθμό. Όλοι μαζί δημιουργήσαμε μία κοινοβουλευτική δυναμική που μπορεί να στηρίξει τον προβληματισμό, να τονώσει την δράση και να ενισχύσει τη νομιμότητά μας.

Απόδειξη τούτου είναι η διακοινοβουλευτική συνάντηση της 8ης και 9ης Μαΐου, κατά την συμβολική ημέρα της Ευρώπης, που οργανώθηκε από κοινού με την αυστριακή Προεδρία.

Η συνάντηση αυτή θα επαναληφθεί κατά την φινλανδική Προεδρία και θα προετοιμάσουμε επίσης από κοινού την συνάντηση του 2008, όταν θα αναθεωρούνται οι δημοσιονομικές προοπτικές. Ειδικότερα, όσον αφορά τους ίδιους πόρους της ΕΕ.

Οποιαδήποτε αναθεώρηση της Συνταγματικής Συνθήκης και αν είναι απαραίτητη θα πρέπει να περιλαμβάνει την κοινοβουλευτική αυτή διάσταση. Ο καιρός των διαπραγματεύσεων μεταξύ κυβερνήσεων κεκλεισμένων των θυρών έχει πλέον παρέλθει. Η Ευρώπη δεν μπορεί να συνεχίσει να οικοδομείται χωρίς τους πολίτες της, ήτοι μιας μεγαλύτερης συμμετοχής των Κοινοβουλίων τους. Αυτό είναι ένα από τα μεγάλα μαθήματα της εμπειρίας αυτής.

Με την έννοια αυτή, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο στηρίζει την πρόταση της αυστριακής Προεδρίας για περισσότερη διαφάνεια στις συζητήσεις του Συμβουλίου, ως νομοθετικού οργάνου.

Ελπίζω ότι θα καταλήξετε σε συμφωνία επ' αυτού.

Επιστροφή στη Μεσίνα:

Το προσεχές μέλλον είναι γεμάτο από συμβολικές επετείους τις οποίες επιθυμούμε να αξιοποιήσουμε: 50 χρόνια μετά την Συνθήκη της Ρώμης, το 2007 θα είναι η δέκατη επέτειος του Συμβουλίου του Άμστερνταμ, το οποίο ήταν η πρώτη αποτυχημένη προσπάθεια αναθεώρησης των θεσμικών μας οργάνων.

Όπως βλέπετε, οι επέτειοι δεν είναι πάντοτε ένδοξες.

Η Επιτροπή προτείνει να προχωρήσουμε ακόμη πιο πριν, μέχρι τη Μεσίνα. (Μισό αιώνα μετά τη Συνθήκη της Ρώμης, μπορούμε να αναζητήσουμε τα ίχνη των ιδρυτών της Ευρώπης).

Βεβαίως, η Μεσίνα, το 1955, ήταν το αντίδοτο για την αποτυχία της Ευρωπαϊκής Κοινότητας Άμυνας. Στη Μεσίνα όμως δεν έγινε λόγος μόνον για μία κοινή αγορά.

Η εκ νέου ανάγνωση των κειμένων της εκπλήττει λόγω του βάθους της πολιτικής της φιλοδοξίας.

Ήδη προτεινόταν τότε μία κοινή πολιτική ενέργειας. Και η εναρμόνιση των κοινωνικών πολιτικών. Καθώς επίσης και ορισμένοι κοινοί κανόνες όσον αφορά την διάρκεια του χρόνου εργασίας, θέμα επί του οποίου οι υπουργοί μας απέτυχαν προ ημερών και πάλι να συμφωνήσουν.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ

Μπροστά στην πραγματικότητα αυτή, θα προσυπογράψουμε σήμερα τις προτάσεις των 6 της εποχής εκείνης; Ας μην φέρουμε στο μυαλό μας τη Μεσίνα προτείνοντας λιγότερα απ' όσα πριν από 50 χρόνια. Για να προσδιορίσουμε τις αξίες και τους στόχους της Ένωσης έχουμε ήδη την Συνταγματική Συνθήκη που έχετε προσυπογράψει.

Μία νέα διακήρυξη θα τις επιβεβαιώνει ή η απόπειρα να συνταχθεί θα μας έβαζε μπροστά σε μία νέα και δύσκολη διαπραγμάτευση ανοίγοντας θέματα που τόσο πολύ μας στοίχισε να κλείσουμε;

Τελειώνοντας, επιθυμώ να παραθέσω ένα απόσπασμα από τα γνωστά απομνημονεύματα του Πωλ Ανρί Σπάακ, "*Combats inachevés*": "Όταν εμφανίζονταν τα προβλήματα, βρίσκαμε από τις κοινές μας πεποιθήσεις την απαραίτητη φαντασία για να τα λύσουμε".

Έχουμε εμείς, οι 25, και σύντομα οι 27, επαρκείς κοινές πεποιθήσεις; Θα βρούμε την απαραίτητη φαντασία για να υπερβούμε τα σημερινά προβλήματα;

Ίσως το πρόβλημα είναι περισσότερο οι συγκυρίες παρά το ίδιο το κείμενο.

Ας μην χρησιμοποιούμε τις συγκυρίες ως προσχήματα. Όποια και αν είναι τα κείμενα επί των οποίων θα συμφωνήσουμε, δεν θα έχουν αξία παρά μόνον λόγω των κοινών πεποιθήσεων που θα εκφράζουν και της πολιτικής βούλησης να τις θέσουμε σε εφαρμογή.

Σας ευχαριστώ για την προσοχή σας.